

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1063/2021
28.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Биљане Синановић и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Бојана Патрића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу 2К бр.251/20 од 10.12.2020. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 бр.26/21 од 18.06.2021. године, у седници већа одржаној 28.09.2021. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Бојана Патрића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу 2К бр.251/20 од 10.12.2020. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 бр.26/21 од 18.06.2021. године у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу 2К бр.251/20 од 10.12.2020. године окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се казна затвора неће извршити уколико окривљени у време проверавања од једне године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Истом пресудом окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара, оштећеном ББ на име накнаде трошкова кривичног поступка износ од 25.500,00 динара, а све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећени ради остваривања имовинско правног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Кж1 бр.26/21 од 18.06.2021. године усвојена је жалба окривљеног АА изјављена путем браниоца, адвоката Бојана Патрића и пресуда Основног суда у Вршцу 2К бр.251/20 од 10.12.2020. године је преиначена у погледу

правне квалификације и одлуке о кривичној санкцији тако да је окривљени АА оглашен кривим да је извршио кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца са временом проверавања од једне године, а у осталом делу побијана пресуда је остала неизмењена. Окривљени АА обавезан је да сноси трошкове кривичног поступка настале код суда правног лека о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног адвокат Бојан Патрић због повреде закона – члана 438. став 1. тачка 7) и тачка 11) и став 2. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји и побијане пресуде преиначи у ослобађајуће, јер поступак за дело за које је оглашен кривим није вођен од стране овлашћеног тужиоца.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац је указао да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, која је учињена на тај начин што је другостепени суд, услед непостојања доказа да је окривљени починио кривично дело које му је оптужним актом Основног јавног тужиоца у Вршцу стављено на терет, окривљеног огласио кривим за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика (КЗ), за које се гоњење предузима по приватној тужби. По наводима браниоца у таквој ситуацији суд је требао да оптужбу одбије јер нема овлашћеног тужиоца.

Из списка предмета произилази да је Основни јавни тужилац у Вршцу поднео оптужни предлог Кт – 542/20 од 21.09.2020. године против окривљеног АА због постојања основане сумње да је извршио кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ. У првостепеном поступку који је вођен по наведеном оптужном предлогу јавног тужиоца окривљени је пресудом Основног суда у Вршцу 2К бр.251/20 од 10.12.2020. године оглашен кривим да је извршио кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ. Наиме, првостепени поступак је вођен по оптужном предлогу јавног тужиоца поднетом због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ за које се гоњење предузима по службеној дужности и при том оптужном предлогу је надлежни јавни тужилац остао до окончања првостепеног поступка. Са друге стране, оштећени је поднео кривичну пријаву Основном јавном тужиоцу у Вршцу 23.07.2020. године и у исказу који је дао пред Основним јавним тужиоцем у Вршцу 18.09.2020. године навео

је да је заинтересован за кривично гоњење окривљеног и истакао је имовинско правни захтев, при којој изјави је остао и након што је испитан 10.12.2020. године.

Одредбом члана 65. став 2. ЗКП прописано је да се приватна тужба подноси у року од три месеца од дана када је оштећени сазнао за кривично дело и осумњиченог, а ставом 3. истог члана прописано је да ако је оштећени поднео кривичну пријаву или предлог за кривично гоњење, а у току поступка се утврди да се ради о кривичном делу за које се гони по приватној тужби, пријава, односно предлог сматраће се благовременом приватном тужбом ако су поднети у року предвиђеном за приватну тужбу.

Дакле, у смислу цитиране одредбе оштећени је током првостепеног поступка имао својство потенцијалног овлашћеног тужиоца за случај одустанка јавног тужиоца од кривичног гоњења или ако се током поступка утврди да се ради о кривичном делу за које се гони по приватној тужби.

Врховни касациони суд налази да је оштећени изјавом датом полицијским службеницима којим их је обавестио о критичном догађају, као и изјавом датом у својству сведока пред Основним јавним тужиоцем у Вршцу, којом приликом се изјаснио да се придружује кривичном гоњењу против окривљеног и истиче имовинско правни захтев, дакле, у року предвиђеном за подношење приватне тужбе и изјавом датом у првостепеном поступку да је „заинтересован за кривично гоњење окривљеног“ јасно изразио своју вољу за кривични прогон окривљеног, о чему је другостепени суд у образложењу пресуде на страни 6, пасус четврти и страна 7, пасус први дао довољне и јасне разлоге које Врховни касациони суд прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на те разлоге упућује.

Стога у ситуацији кад се спроведе кривични поступак по оптужном акту јавног тужиоца за кривично дело за које се гони по службеној дужности, па суд након одржаног главног претреса на основу утврђеног чињеничног стања оцени да се у радњама окривљеног стичу законска обележја кривичног дела за које се гони по приватној тужби, изјава оштећеног дата у кривичном поступку да се придружује кривичном гоњењу по оцени овог суда, сматра ће се изјавом за настављање поступка за кривично дело за које се гони по приватној тужби.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног одбио као неоснован.

У преосталом делу захтева за заштиту законитости бранилац указује на учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и повреду из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима које има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде одредбе члана 438. став 2. тачка 2) и члана

438. став 1. тачка 11) ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Осим тога у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац је навео да су у побијаним пресудама учињене повреде које је нумерички означио као повреде члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а што је законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека, међутим у образложењу поднетог захтева бранилац не указује на којим се то доказима пресуда заснива, а да се није могла заснивати, те у овом делу је оцењено да захтев за заштиту законитости нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП, која одредба налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, што подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни касациони суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и 2. и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези члана 484. ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић